

"Ga eerst maar eens bij een ander kijken"

Henk van Dijk (70) uit het Friese dorpje Damwâld wist als kleine jongen al wat hij later wilde worden: schilder, net als zijn vader die een eenmanszaakje had. Een droom die uitkwam, met als hoogtepunt zijn eigen bedrijf in Leeuwarden met dertig man personeel, genaamd De Noordhoek Schilderwerken. "Een geweldige tijd, maar ook heel druk. Op mijn 57ste was het mooi geweest en ging ik met pensioen."



Als jong manneke ging Henk regelmatig met zijn vader mee op pad. "Hij beheerste nog oude schildertechnieken, zoals het kleuren van hout en marmerimitaties. Machtig mooi! Soms mocht ik meehelpen. Niet met schilderen hoor, maar met de boel aanvegen of zo. Ik wist zeker: later word ik ook schilder. Mijn vader zei: 'Prima, maar doe het dan wel goed. Ga eerst naar de ambachtsschool en daarna nog doorleren op de Christelijk Nationale Schilderschool in Zwolle.' Zo gezegd, zo gedaan. Op mijn twintigste had ik het diploma Meesterschilder op zak en kon ik beginnen."

Henk van Dijk (70) uit het Friese Damwâld

- is getrouwd met Gooitske (66)
- had zijn eigen Schildersbedrijf, De Noordhoek Schilderwerken in Leeuwarden

Eigen bedrijf

'Ga eerst maar eens bij een ander kijken hoe het werkt', zei pa. Dus begon Henk bij een schildersbedrijf in een nabijgelegen dorp, waar hij ook meteen de administratie mocht doen. "Na vijf jaar stapte ik over naar Wits Schilders, een landelijk schildersbedrijf, waar ik tien jaar werkte en doorgroeide tot hoofd uitvoerder. In 1985 was het tijd voor de volgende stap: met twee collega-schilders startte ik (toen 37 jaar oud) een eigen bedrijf in Leeuwarden, De Noordhoek Schilderwerken."

Zo gaat het soms in het leven...

Henk: "Eén compagnon kende ik nog van de schildersschool, de andere van Wits. We konden het erg goed vinden met elkaar en hadden dezelfde zakelijke opvattingen. Het was begin jaren tachtig, crisistijd. Het perfecte moment om voor jezelf te beginnen en lef te tonen, vond ik. Het was dan ook een succes, mede dankzij ons grote netwerk. We wilden een klein bedrijf neerzetten, maar waren binnen no time met dertig man. Zo gaat het soms in het leven. We werkten onder meer voor gemeenten, de provincie, instellingen en woningcorporaties."

Personeel: je belangrijkste gereedschap

Henk en zijn compagnons wisten precies wat ze aan elkaar hadden. De administratie, het klantcontact, het organiseren van de werkzaamheden: ieder had zijn sterke kanten en eigen rol. "Ook het personeel kenden we door en door: wie schildert het liefst een villa en wie staat liever op een brug of flat? We hadden een vast

werknemersbestand met weinig verloop, waardoor we een sterke band met het personeel opbouwden. Het voelde bijna als familie. We stelden ons flexibel op richting de medewerkers, deden nergens moeilijk over. Je personeel is je belangrijkste en kostbaarste gereedschap, daar moet je zuinig mee omgaan."

Weg roestplekken

"Oók klanten konden rekenen op onze flexibiliteit", vervolgt Henk. "Of we nu 's nachts of in het weekend moesten werken, we deden het. We hebben veel bruggen geschilderd 's nachts, omdat je dan makkelijker het verkeer stillegt. Als de brug weer omhoogging, was je trots. Geen roestplek meer te zien! Dat is het mooiste van ons vak: van iets smerigs iets blinkends maken."

Tot het laatst pakte Henk zelf de kwast. "Ik vond het werk niet zwaar. Vroeger sjuowde je nog met grote houten ladders of moest je spullen handmatig omhoogtrekken, maar nu gebruiken ze aluminiumladders en hoogwerkers. Het is fysiek makkelijker geworden. Een goede zaak."

Familietijd

Hoewel Henk het werk nog altijd prachtig vond, besloot hij op zijn 57ste het bedrijf te verkopen. "Ik liep steeds vaker tegen de regelgeving aan. Denk aan de arbo- en milieuwetgeving. Ik ben een groot voorstander van veilig werken en goed omgaan met het milieu, maar tegenwoordig ligt de nadruk op de lettertjes van de regelgeving, niet op de geest erachter. Het was mooi geweest. Ik had jaren dag en nacht gewerkt en wilde meer tijd doorbrengen met mijn familie: mijn vrouw Gooitske (66), dochters Margreet en Rinske en onze drie kleinkinderen."

Pensioenregeling

Stoppen met werken was financieel goed te doen voor Henk, mede dankzij de verplichte pensioenregeling. "Als



je voor jezelf begint, denk je: wat een flauwekul, is dat nodig? Maar nu ben ik er blij mee. Ik had het geluk dat ik zelf ook nog een aardig pensioen kon opbouwen, maar dat lukt niet alle zzp'ers.

Reizen

Henk geniet volop van zijn pensioen. "Mijn vrouw en ik maken mooie tripsjes. We hebben rondreizen gemaakt door Thailand, Indonesië, Egypte, Turkije en Europa. Verder passen we regelmatig op de kleinkinderen, fantastisch. Ik heb ook een aardige tuin om bij te houden. Vroeger deed mijn vrouw dat, en snapte ik er geen snars van, maar nu is het mijn taak en vind ik het boeiend. En als ik even niets te doen heb, staan de kinderen weer op de stoep. Dan hebben ze weer een nieuw huis gekocht en mag pa opdraven voor de klusjes," lacht hij.

Trots

Ook loopt Henk nog regelmatig even binnen bij De Noordhoek Schilderwerken, om een praatje te maken. "Ik blik met trots terug. Ook ben ik blij dat mijn vader het nog heeft meegemaakt. Hij vond het heel mooi, maar zei ook: 'Jongen, wat een grote tent, waar begin je toch aan?' waarop ik antwoordde: 'Maak je niet druk pa, dat komt wel goed.' Daar is geen woord aan gelogen."